

Høgsbro: Jeg kan heller ikke forstå, hvorledes man kan se saa stor Fare i dette Forslag. Der er jo ikke Tale om et permanent Udvalg, men kun om et Udvalg for den enkelte Samling. Hvis Forslaget gik ud paa, at der skulde sættes ind i Forretningsordenen en Bestemmelse om, at der hvert Aar, naar Rigsdagen traadte sammen, skulde nedsættes et saadant Udvalg, saa kunde det maasse kaldes et permanent Udvalg, men her er et saadant Udvalgs Nedsættelse jo med Villie kun foreslaaet for den enkelte Samling, fordi man har troet først at maatte gjøre Erfaringer, inden man gik videre. Naar dernæst det ærede Medlem sagde, at man vilde skabe en Instantis over Regjeringen, saa vil dette Udvalg jo slet ikke have nogen anden Myndighed end at gjøre Indstilling til Folkethinget, og det er altsaa Thinget, som har Myndigheden, og det den selv samme Myndighed, som det hidtil har haft og hidtil har kunnet bruge, men som det herefter vil kunne faae Leilighed til maasse — det veed jeg ikke, det beror paa Omstændighederne, det beror paa, hvorledes de Indstillinger ere begrundede, der maatte komme fra det vedkommende Udvalg — at anvende noget hyppigere. Jeg kan ikke se, at vi her skabe nogen anden Instantis, end der i Forveien er. Men dernæst er dette jo Noget, der slet ikke er saa ukendt i vor Historie. Vi have jo for det Første hvert Aar i Finantsudvalget et Udvalg, hvortil alle de Andragender, der have finantsiel Betydning — og det er jo mangfoldige — blive henvisne, og der have vi et Præcedens, som har viist sig slet ikke at være farligt. Dernæst kjende vi jo almindelige Petitionsudvalg fra Stændertiden. Den Gang var det Skik hvert Aar at nedsætte et særskilt almindeligt Petitionsudvalg, og det var saa langt fra, at Stænderne dæri fandt noget Farligt, at de tværtimod, hver Gang de traadte sammen, igjen optog den gamle Skik og valgte et saadant Udvalg. Der have vi jo en Erfaring, der strækker sig gennem en halv Menneftalder (i Slesvig endnu længere) og viser, at det kan ske uden Fare. Jeg kan derfor ikke se Andet, end at dette Forslag er et aldeles uskyldigt Forslag om at vise de Mænd rundt om i Landet, der henvende sig til os, en noget større Opmærksomhed, end der hidtil er viist dem. Jeg for mit Vedkommende har i mange Aar fundet, at det var en utilbørlig Tilfidsættelse, man viste imod mangfoldige Andragender, Klager osv., at man blot henlagde dem paa Thingets Bord og overlod til Tilfældet, om de enkelte Medlemmer gjorde sig bekendte med dem. Lige overfor en Bemærkning af det ærede Medlem for Holbæk (N. Hansen) skal jeg blot sige, at jeg ikke veed nogen Sag, hvor man her i Thinget har foreslaaet at ville gaa strengere tilværks end Høiesteret. Jeg kjender kun een Sag, hvor man i Genhold til Valgloven har foreslaaet en Anvendelse af en Høiesteretsdom;

men man har ikke paa nogen Maade villet sætte sig til Dommer over Høiesteret.

Bajer: Jeg skulde ikke have taget Ordet i denne Sag, dersom jeg ikke havde følt mig meget overrasket over en Omstændighed, som slet ikke er bleven nævnt, men som kun har glimret ved sin Fraværelse; der er fra den Side, hoorfra man har kæmpet imod et saadant Udvalgs Nedsættelse, bredt ligesom et Glemfælens Slør derover, skjønt denne Omstændighed ligger saa nær. Man pleier nemlig ellers meget ofte fra den Side at høre Tale om Udlandene, især om England; men det har aldeles ikke været nævnt her, at der i England med dets store parlamentariske Erfaring netop findes, hvad der her foreslaas indført for et eneste Aar ad Gangen. Der har Petitionsretten virkelig været udført saa vidt muligt i det Mindste i 100 Aar — men sandsynligvis endnu længere —, og man har store Resultater at paavise deraf. Det vil være bekendt, at Andragendernes Masse voksede i en saadan Grad, at man maatte nedsætte et særligt Udvalg til ligesom at veie, maale og vrage, hvad der kom ind, hvorpaa Udvalget har gjort Indstillinger, naar der var særlig Grund dertil. Saavidt jeg veed, finder det Samme Sted endnu; men der er Medlemmer tilfæde, som vide bedre Besked derom end jeg, og de ville kunne rette mig, hvis jeg tager fejl. Der indkommer en Mængde Bønskrifter til dette Udvalg, hvis Meddelelser blive trykte tre Gange om Ugen, saaledes at de vedkommende Ansøgere have Sikkerhed for, at der dog er taget Hensyn til, hvad de ere komne frem med, selv om det slet ikke fortjener at komme videre. Jeg skal nævne et Udtryk, der er blevet brugt, for at vise Vigtigheden af, at man kjender den offentlige Mening; man har kaldt disse Meddelelser „den offentlige Menings Statistikk“, og det forekommer mig at være en vigtig Statistikk for en Folkerepresentation. Jeg tror ogsaa, at der vil indkomme en Mængde Ansøgninger, naar det her foreslaaede Udvalg bliver nedsat, og jeg skal til Bestyrelse af denne Mening anføre nogle Talstørrelser, der ville vise, hvorledes Forholdet har stillet sig i England. Fra 1839, da Udvalget blev nedsat, og til 1845 indkom der saaledes i Alt til Underhuset 94,000 saadanne Andragender og i de følgende tre Femaar saaholdsviis 66,000, 55,000 og 48,000, ja i eet Aar alene, nemlig i 1860, som er det sidste Aar, for hvilket jeg har Opgøvelser, indkom der over 24,000 Andragender. Efter den Tid er deres Tal igjen aftaget, og det følger af sig selv, at, naar de, der indgive saadanne Andragender, mærke, at de ligesom ere gaaede for vidt og have bragt Ting frem, hvortil der ikke kan tages Hensyn, aftager Andragendernes Antal. Spørgsmaalet om at nedsætte et saadant staaende Udvalg har ogsaa været fremme i Frankrig og er der blevet